

[J. O. Krag.]

på 10-landebasis, uden. Det, det drejer sig om, er så bredt, så grundigt, så fordomsfrit som muligt at få undersøgt, hvilke veje der kan lede frem til en sikkerhedskonference, der bliver en succes.

Nu er det hele altså passé. Det initiativ, som vi mente Danmark burde have taget, som Danmark kunne have taget, men som regeringen og udenrigsministeren ikke ville tage, er nu taget af Finland, og vi har set den danske regering i den situation, at det, den ikke selv ville gøre, og det, den selv havde så og så mange argumenter imod, må den nu tilslutte sig at et andet land gør. Når det nu er sket, er jeg da enig med dem, der har sagt, at når alt kommer til alt, er det da udmærket, at Finland har taget initiativet, og Finland vil have gode forudsætninger for at løse denne opgave. Men det tror jeg altså også Danmark ville have haft, og et dansk-norsk-svensk-finsk initiativ ville vel have været endnu bedre end et finsk initiativ alene.

Jeg synes heller ikke, udenrigsministerens argumentation i Biafrasagen var stærk, og — det vil jeg sige med det samme — det synes jeg heller ikke hr. Gert Petersens er. Det er ikke, hvis man vil føre en aktiv FN-politik, noget selvstændigt argument, at der findes initiativer, som ikke i første omgang giver noget resultat. Hvis FN skulle have nøjedes med at tage sig af ting, som allerede i første omgang ville lykkes, ville man se FN's dagsorden svinde ind til en tiendedel eller en femtedel af, hvad den er i øjeblikket, og man ville se en række opgaver være forblevet uløste, som dog gennem stadig fornyede initiativer i FN efterhånden er kommet nærmere deres løsning. Jeg tror, det er forkert at undlade at rejse en sag, fordi stormagterne er imod det, og fordi den i første omgang møder vanskeligheder. Netop den slags sager skal man rejse.

Jeg tror heller ikke, det er noget argument, hvad hr. Gert Petersen anførte, at de afrikanske stater, der har anerkendt Biafra, ikke ønsker at rejse sagen i FN. Det er klart, at disse stater er bundet af en afrikansk solidaritet, som går ud på, at de afrikanske staters anliggender skal løses af de afrikanske stater selv. Men hvor var De Forenede Nationers verdensomspændende fredspolitik henne, hvis man gik ind for, at

de afrikanske spørgsmål skal løses af de afrikanske stater, de sydøstasiatiske af de sydøstasiatiske stater osv.? Man kan ikke anerkende, man kan ikke godtage denne udelukkelsespolitik. Det kan være nødvendigt for visse afrikanske stater også i deres FN-handlinger at tage hensyn her til; vi andre behøver ikke at tage hensyn til det. Jeg synes ikke, argumenterne slår til,

Nu skal jeg ikke blande mig i udenrigsministerens dialog med hr. Albertsen, men det forekommer i hvert fald mig, at der ikke var noget svar til hr. Albertsen på hans spørgsmål. Udenrigsministeren har ikke en alternativ politik. Jeg ved godt, at man har vedtaget visse formuleringer på de nordiske udenrigsministermøder, og jeg ved også godt, at der gøres en indsats for at føre føde-midler og medicinalvarer frem til Biafra, og det er alt sammen udmærket, men man har ikke en alternativ politik. Regeringen og udenrigsministeren — og det gælder også hans nordiske kolleger — kan ikke stå op og sige: vi vil ikke føre denne sag frem i De Forenede Nationer, men vi vil søge de mål, der er udtrykt i VKR-ændringsforslaget, løst på en anden måde. Man har ingen andre veje. Jeg synes, man skal erkende, at man står med tomme hænder. Men jeg går ud fra, at udenrigsministeren vil få lejlighed til at svare hr. Albertsen yderligere på disse ting.

Man spørger, om vi vedrørende kontrol-rådspassene mener, at regeringen har forsømt noget. Ja, vi kender jo ikke de forskellige forhandlinger, udenrigsministeren hentydede til. Jeg har i hvert fald ingen erindring om, at vi i nævnet har fået redegørelser for dette eller for opnåede resultater. Vi ved, at under den socialdemokratiske regering tog vi gang på gang initiativet til at insistere på lempelser og ændringer, og vi fik lempelser og ændringer. Det er muligt, at udenrigsministeren har opnået noget tilsvarende eller måske er lige ved at opnå noget tilsvarende, men lad os så høre om det. Vi har ikke hørt noget om det hidtil. (Udenrigsministeren [Poul Hartling]: Jeg har jo lige sagt det!). Ja, der var et eksempel. Var det to østtyske rigsdagsmedlemmer? (Afbrydelse). Jo, jo, jeg hører meget efter, når udenrigsministeren taler. Jeg vil skam anerkende ethvert resultat, udenrigsministeren